

HET SPEL

Dacre Stoker bij Boekeryj:

Dracula - de ondode

Dracul

J.D. Barker bij Boekeryj:

Horen, zien, zwijgen

Het vijfde meisje

Vergeef me

De beller op lijn vier

Augustus

Het spel

Met James Patterson:

De kustmoorden

Oorverdovend

Jeugdzonde

J.D. Barker

HET SPEL

Vertaald door Ralph van der Aa

ISBN 978-90-492-0335-1

ISBN 978-94-023-2329-0 (e-book)

ISBN 978-90-528-6699-4 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Behind a Closed Door*

Vertaling: Ralph van der Aa

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Barker Creative LLC

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2023 Jonathan Dylan Barker

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik wilde dit boek opdragen aan mijn vrouw en kind,
maar toen dronk ik een kop Carpe Diem-koffie.

Sorry, vrouw en kind.
Dit boek wordt opgedragen aan Carpe Diem-koffie.

Indien u vanaf hier verder leest,
gaat u akkoord met onze voorwaarden.

Sugar & Spice™

‘Wanneer hebben jullie voor het laatst seks gehad?’

‘Met elkaar?’

Het ontglipte Brendan voor hij er erg in had. Hij liet zijn arm naar zijn buik zakken om de onvermijdelijke por van Abby’s elleboog te blokkeren, maar die kwam niet. In plaats daarvan keek zijn vrouw hem vanaf de plek die de therapeut haar op de bank had toegewezen alleen maar aan, met een blos van boosheid op haar wangen.

Psycholoog Laura Donetti, die tegenover hen in een fraaie leren stoel zat en een gezicht had dat uitermate geschikt was om voor heel veel geld te pokenen, vertrok geen spier.

‘Sorry,’ zei Brendan. Hij slikte moeizaam. ‘Soms flap ik er stomme shit uit als ik zenuwachtig ben.’

‘Brendan!’ kreunde Abby.

‘Iets stoms,’ corrigeerde hij zichzelf. ‘Iets stoms. Sorry, ik ben dit soort dingen niet gewend.’

Donetti negeerde de woordenwisseling en veegde een losse pluk donker haar achter haar oor. ‘Therapie?’

‘Praten,’ antwoordde Abby terwijl ze haar benen over elkaar sloeg. ‘Hij is het niet gewend om te praten.’

‘Dat is niet waar. We praten voortdurend.’

‘Nee, je vertelt me dingen, zoals *ga melk halen in de winkel*. Of *ik ben vanavond laat thuis*. Of *ik ga naar Stuckey om de wedstrijd te kijken*. Je vertélt me dingen, je praat niet.’

Brendan schudde zijn hoofd. ‘Ziet u nou waar ik mee te maken heb?’

Donetti hield haar hoofd een beetje schuin. ‘Wie of wat is Stuckey?’

‘Zijn beste vriend,’ antwoordde Abby voor hij iets kon zeggen. ‘Stewart Morland. Iedereen noemt hem Stuckey. Ze werken samen en brengen samen hun vrije tijd door. Soms denk ik dat zij getrouwd zijn.’

‘Niet dat ik de enige ben die vaak bij hem thuis komt. Jij krijgt ontweningsverschijnselen als je niet minstens een uur per dag bijkletst met Hannah. Jij bent daar véél vaker dan ik.’

‘Ik begrijp dat Hannah en Stuckey getrouwd zijn?’

Abby knikte. ‘Ze wonen tegenover ons.’

‘En jullie wonen in...’ Donetti keek in haar aantekeningen. ‘Chestnut Hill? Waar is dat precies?’

‘Een kleine twintig kilometer buiten Boston. Tussen Newton en Brookline.’

‘Is het een rijke buurt?’

‘We boeren niet slecht,’ mompelde Brendan.

‘Dat vroeg ik niet.’

Nu was het Brendans beurt om rood te worden. Hij en Abby maakten de laatste tijd over veel dingen ruzie, niet in de laatste plaats over geld. Hij had een goedbetaalde baan, maar verdiende niet genoeg om alles te betalen. Ze hadden het prima gered toen ze allebei nog werkten, maar...

‘Hij is boos op me sinds ik ben gestopt met mijn reguliere baan,’ zei Abby. ‘Helemaal niet, ik heb zelf gezegd dat je moest stoppen.’

Abby rolde met haar ogen. ‘Ja, nou, misschien hadden we erover moeten prátén in plaats van dat je me vertelde dat ik dat moest doen.’

Donetti stak een hand op om te voorkomen dat Brendan daarop zou antwoorden. ‘Dit is onze eerste sessie, dus het is belangrijk dat we zoveel mogelijk ons hart luchten. Maar laten we tegelijkertijd proberen het niet op een confronterende manier te doen. Dat is moeilijk wanneer je dingen bespreekt waar je boos van wordt, maar ik wil dat jullie allebei je best doen. Kies je woorden zorgvuldig. Het is niet nodig om elkaar op de kast jagen. Ik hoef alleen maar te weten waar de irritaties zitten. Snappen jullie wat ik bedoel?’

Abby knikte, en toen deed Brendan hetzelfde.

‘Mooi zo.’ Donetti wendde zich weer tot Abby. ‘Waarom ben je gestopt met werken?’

‘Ik heb een paar jaar geleden een boek geschreven en dat deed het best goed. Ik had het zelf gepubliceerd, maar kennelijk werd het zo goed verkocht dat het de grote uitgevers opviel. Ik nam een agent in de arm. Zij wist een contract voor twee titels te regelen. Ik kreeg een bescheiden voorschot, dus stelde Brendan voor dat ik stopte met werken zodat ik het volgende

boek sneller kon schrijven.’ Abby beet op haar wang. ‘Ik werkte als evenementencoördinator in het Harland Hotel in Boston. Aan het eerste boek schreef ik voordat ik naar het werk ging, als ik thuiskwam, in mijn pauzes... wanneer ik maar even tijd had, maar ik deed er bijna twee jaar over. We dachten allebei dat het makkelijker zou gaan als ik me kon concentreren.’

Donetti begreep het voordat Brendan iets hoefde te zeggen. Ze leunde naar achteren in haar stoel. ‘En nu gaat het schrijven moeizaam, begint het voorschot op te raken en komen jullie krap te zitten.’

Opnieuw knikte Abby.

Er klikte iets in de ogen van de therapeut. Haar wenkbrauwen schoten achter haar dikke montuur omhoog. ‘*Understanding Ella...* Ben jij díe Amy Hollander?’

‘Ja.’

‘Ik vind het een geweldig boek.’

Brendan kwam tussenbeide voordat Donetti vragen over het einde van het boek begon te stellen. Daar vroegen ze namelijk altijd naar. ‘Begrijp me niet verkeerd, ik gun haar succes. Daarom heb ik ook voorgesteld dat ze zou stoppen. Maar ze heeft nog geen ideeën voor een tweede boek, laat staan dat ze al een paar bladzijden geschreven heeft, en we zijn ons spaargeld aan het opmaken terwijl we het proberen te redden met mijn salaris. Dat zorgt voor een hoop spanning.’

Abby keek naar haar handen. ‘Ik kan niet schrijven als er druk op staat. Dan kan ik niet denken. Me niet focussen.’

‘Heb je weleens overwogen om weer te gaan werken en in je vrije tijd te schrijven, zoals eerst?’

‘Iemand anders heeft mijn baan. Ik had twee weken voor mijn vertrek ontslag genomen, en ze hadden binnen drie dagen een vervanger. De concurrentie is moordend in die branche. Ze nemen me nooit meer in dienst... ik zou een cv moeten maken, een sollicitatiegesprek moeten voeren...’

Brendan zuchtte. ‘Het is krap, maar het is nog steeds het meest logisch dat ze dat boek probeert te schrijven voordat ze weer ergens fulltime gaat werken. Er komt een tweede voorschot wanneer ze het boek inlevert. Daar kunnen we het mee redden. Het geeft haar genoeg tijd om aan een derde boek te werken. Ze kan van schrijven haar beroep maken als dit allemaal gaat lukken.’

‘Brendan heeft gelijk,’ legde Abby uit. ‘Dit is mijn enige kans. Ik weet zeker dat ik het kan als ik eenmaal ben begonnen. Ik hoef alleen maar op het juiste idee te komen. Op de perfecte openingszin.’

‘Ella had altijd al gedacht dat er een bepaalde geur om doodgaan heen hing, maar iets als dit had ze nooit verwacht.’ De psycholoog citeerde de eerste zin van *Understanding Ella*. ‘Niet echt een doorsnee openingszin voor een roman.’

Abby haalde haar schouders op. ‘Daarom werkte het waarschijnlijk, maar wie weet...’

Donetti tikte met haar pen op de zijkant van haar notitieboekje. ‘Oké, dit is goed. Jullie zijn het erover eens dat Abby verder moet werken aan haar boek. Nu hoeven jullie het alleen nog eens te worden over het geld. Wanneer is het voorschot, uitgaand van jullie huidige uitgavenpatroon, op?’

Brendan en Abby hadden het al belachelijk vaak uitgerekend, zelfs met besparingen als het opzeggen van Netflix, niet meer uit eten gaan en alleen nog boodschappen doen bij goedkope supermarkten. Geen bezorgmaaltijden meer. Geen amandelmelk die twee keer zo duur was als lekker ouderwetse koeienmelk.

‘Twee maanden,’ zei Abby op vlakke toon.

‘Drie als we echt heel zuinig aan doen.’

Voor de eerste keer in ruim een half uur glimlachte de therapeut. ‘Abby, je man ondersteunt je nu. Ik weet dat mannen er niet altijd even goed in zijn om dat soort dingen uit te spreken, dus let op: zo ziet steun van je huwelijkspartner eruit.’

Brendan voelde een glimlach over zijn gezicht glijden.

Donetti richtte zich tot hem. ‘Voordat je al te zelfingenomen wordt, wil ik dat je je vrouw iets belooft. Vanaf nu is het dertig dagen lang niet toegestaan om het over geld te hebben. Je mag niet naar het boek informeren. Je mag niet vragen of ze al opschiet. Ze mag er alleen zelf over beginnen. Je mag haar niet onder druk zetten. Geef haar de ruimte om te werken. Begrepen?’

Brendan knikte.

‘Zeg het tegen haar, niet tegen mij.’

Brendan wendde zich met een lichte zucht tot Abby. ‘Ik wil dat je dat boek schrijft. Ik weet dat je het kunt. Ik wil je helpen om te slagen.’

De glimlach op Abby’s gezicht liet hem alle andere dingen vergeten, en één korte seconde lang wist hij weer hoeveel hij van haar hield.

Donetti maakte een einde aan dat gevoel door te zeggen: ‘Nu moeten we het over de seks hebben.’

2

‘Wanneer hadden jullie voor de laatste keer seks?’ vroeg Donetti. Daar voegde ze aan toe: ‘Met elkaar.’

Brendan hoopte dat Abby antwoord zou geven. Hij vond het raar om het over hun seksleven te hebben met iemand die ze nog maar een half uur kenden en hij had geen idee wat Abby deze vrouw vóór vandaag allemaal al had verteld, maar toen ze niets zei speelde hij open kaart. ‘Drie weken geleden.’

‘Is dat lang voor jullie?’

‘De laatste tijd niet. Maar een paar jaar geleden deden we het eerder drie of vier keer per week.’

‘En hoelang zijn jullie bij elkaar?’

‘We zijn tien jaar getrouwd maar hebben al bijna dertien jaar een relatie,’ antwoordde hij. ‘We hebben elkaar tijdens onze studie leren kennen.’

Donetti schreef iets in haar notitieboekje en Brendan verzette zich tegen de aandring om te gaan staan en te lezen wat het was. Het idee dat iemand aantekeningen maakte over hun privéleven voelde als een inbreuk. Alsof hij weer acht was en iets opbiechtte in het kantoor van het schoolhoofd, waarna het voorval op de korte lijst in zijn permanente dossier belandde.

Toen de therapeute weer opkeek vroeg ze: ‘Is jullie seksleven veranderd sinds Abby is gestopt met werken?’

Brendan knikte. ‘Ja.’

Abby schoof naar voren op de bank. ‘Dat is niet waar, Brendan. Ze kan alleen helpen als ze het hele verhaal kent.’

Het hele verhaal.

Hij wist waar ze heen wilde, want dat wilde ze altijd.

Bij elke ruzie.

Elke avond wanneer ze zo snel mogelijk zo ver mogelijk bij hem vandaan ging liggen zonder uit bed te vallen.

Elke keer wanneer ze hem zwijgend aanstaarde.

Dit.

Abby schraapte haar keel en zei tegen Donetti: 'Brendan heeft een slippertje gemaakt.'

Brendan voelde dat hij rood werd en hij probeerde de boosheid te bedwingen die hij altijd voelde opkomen als ze dat zei. Die vijf woorden. Als een vlijmscherp mes dat ze maar al te graag ronddraaide in zijn buik. 'Ik heb bijna een slippertje gemaakt. Daar bestaat verschil tussen.'

Donetti noteerde weer iets.

Zij met dat verdomde geschrijf.

Wat hadden ze hier nou aan?

Ze zou de kant van Abby kiezen en vervolgens zouden ze hem samen een reusachtig schuldgevoel aanpraten. Je hoefde geen raketgeleerde te zijn om dat te zien aankomen. Of een psycholoog met een notitieboekje.

Donetti leunde naar achteren en tikte een paar keer met haar pen tegen haar onderlip voordat ze zei: 'Vertel me wat er is gebeurd, Brendan. En onthoud, de eerste stap is om alle feiten op tafel te leggen. Zonder oordeel. Ik moet alleen de details kennen.'

Brendan haalde diep adem en ademde langzaam weer uit. Hij keek naar zijn handen. 'Ik werk voor een onderzoeksafdeling van de SEC, de Securities and Exchange Commission. Ik zit bij de afdeling Economische Delicten. Ik moet veel reizen voor mijn werk. Wanneer we onderzoek doen naar een bedrijf verzamelen we meestal een paar weken ter plaatse informatie, en die brengen we dan naar ons kantoor in Boston om dieper te graven. Twee maanden geleden was ik met een collega in Chicago...'

'Een heel knappe vróúwelijke collega,' voegde Abby daaraan toe.

Brendan besloot niet te happen. Hij negeerde de opmerking en ging verder. 'We hadden klachten gekregen over een peer-to-peerbank en vonden dat die een bezoek rechtvaardigden.'

Donetti keek alsof ze er niets van begreep. 'Een peer-to-peerbank?'

'Dat is iets op internet. Ze koppelen leners en kredietverstrekkers rechtstreeks, zonder inmenging van een traditionele financiële instelling. Als je geld op de bank hebt staan, kunnen zij je helpen een lener te vinden zodat je wat rente kunt verdienen. Zij trekken de leners voor je na. Hoe slechter hun kredietwaardigheid, des te hoger de rente. Sommige kredietverstrek-

kers geven daar de voorkeur aan omdat ze niets van banken moeten hebben. Anderen maken er gebruik van omdat niemand ze geld wil lenen. Het kan er soms wat wildwestachtig aan toegaan, maar het wordt steeds populairder. Hoe dan ook, we kregen genoeg klachten over dat bedrijf om er eens langs te gaan. Schuldig of niet, het kan soms de nodige spanningen opleveren. We komen normaal gesproken onaangekondigd en krijgen onbegrensd toegang tot financiële gegevens. We kunnen ook met alle werknemers praten. Ze zitten natuurlijk niet op ons te wachten. Hoe meer we vinden, tot des te meer spanning dat kan leiden. Er ontstaat een wij-zij-sfeertje. Bij dit bedrijf was dat niet anders. Ze heetten ons op de eerste dag welkom met nepglimlachen en daarna ging het alleen maar bergafwaarts. Het leek wel of we met z'n tweeën vastzaten achter de vijandelijke linies. Dus op vrijdagavond hadden we het daar het grootste deel van de week mee te stellen gehad en waren we allebei wat opgefokt. Ik overtrad het protocol door een paar drankjes te bestellen tijdens het avondeten.'

Donetti stak een hand op. 'Overtrad jij het protocol of deden jullie dat allebei?'

'Ze is mijn ondergeschikte en werkt pas twee jaar bij ons. Ik werk er al tien jaar en zit zes loonschalen boven de hare. Ik had de leiding en zij deed gewoon wat ik deed. Ik was verantwoordelijk.' Dat ging hij niet ontkennen. 'We dronken, we aten, we praatten.'

'Je hebt haar gekust,' zei Abby met vlakke stem.

Brendan rolde met zijn ogen. 'Ik kuste haar niet. Zij kuste mij.'

'Is er verschil?' vroeg de therapeut.

'Ja, dat is er zeker. Zij kuste mij. Ik zei tegen haar dat ik gelukkig getrouwd was. We lachten er een beetje om en dat was het.'

Abby kreunde zachtjes. 'Dat was het...'

Meer geschrijf. Toen keek Donetti naar Abby. 'Jij voelt je verraden.'

'Nou en of, verdomme.'

'Ik heb niks gedaan!'

Abby was niet van plan zich in te houden. 'Je hebt jezelf in een positie gemanoeuvreed waarin er iets had kunnen gebeuren.'

'Maar er is niks gebeurd! Jezus. Waarom laat je het niet los? Er lonken voortdurend gasten naar jou.'

'Ik heb er nog nooit een gekust.'

'Zij kuste mij!'

'Waarom heb je er dan geen melding van gemaakt?!' vuurde Abby terug. Haar stem klonk nu schel.

Opnieuw stak Donetti een hand op. De blik op haar gezicht was milder geworden, maar slechts een beetje. 'Ik weet dat dit moeilijk is, voor jullie allebei, maar het is beter wanneer we onze emoties in bedwang houden. Willen jullie even stoppen?'

Abby keek Donetti boos aan en even dacht Brendan dat ze tegen haar zou uitvallen. Dat zou perfect zijn. Misschien kon Donetti haar neutraliteit behouden als ze zag hoe Abby uit haar slof kon schieten. Abby beheerste zich echter. Ze leunde achterover en zei: 'Hij had het moeten melden.'

Meer geschrijf, en deze keer zou Brendan zweren dat hij Donetti iets zag onderstrepen voordat ze hem weer aankeek. 'Waarom heb je dat niet gedaan?'

Brendan zou het liefst dieper wegzakken in de bank maar ging in plaats daarvan rechterop zitten. Hij had het prima aangepakt. Hij had niets verkeerd gedaan. 'Kim werkt pas twee jaar bij ons. Zoiets zou haar kapotmaken. Het stelde niets voor. Ze geneerde zich enorm, dus ik zag de zin er niet van in. Niet echt.'

'Kim...' mompelde Abby.

'Ik heb het Abby verteld omdat ik het niet voor haar wilde verzwijgen. Ik dacht dat we zo'n echtpaar waren dat eerlijkheid verkiest boven geheimen, zelfs als ze onschuldig zijn. Misschien heb ik me daarin vergist.'

'O, ga nou niet mij de schuld geven. Ik...'

Opnieuw stak Donetti een hand op. 'Oké, wacht even. Laten we alles op een rijtje zetten en een oplossing bedenken. Volgens mij hebben we een plan voor het geld bedacht waar jullie allebei blij mee zijn, toch?'

In eerste instantie bevestigden Abby en Brendan dat niet. Ze waren allebei in de verdediging geschoten en wilden geen centimeter wijken. Maar dat was stom. Ze waren hier om de relatie te herstellen, niet om alles erger te maken. Uiteindelijk knikte Brendan, en het drong tot hem door dat Abby hetzelfde deed.

'Mooi.' Donetti grijnsde. 'Heel mooi. Ik zal jullie mijn gedachten over de rest vertellen. Voel je vrij om het daarmee oneens te zijn, maar probeer ook om elkaar te steunen. Verplaats je in je partner voordat je reageert. Jullie moeten elkaar helpen, geen afstand van elkaar nemen.' Ze keek op de klok en richtte zich weer tot Brendan. 'Of deze vrouw jou gekust heeft of jij haar, of dat je haar het gevoel hebt gegeven dat het geen probleem was dat ze je kuste... dat maakt allemaal niet uit. Je wist dat er genoeg aan de hand was om je schuldig te voelen, en je wilde je hart luchten door het aan Abby te vertellen. Dus dat heb je gedaan. Het is niet goed dat je het hebt

laten gebeuren, het is wel goed dat je het niet voor jezelf hebt gehouden en het aan Abby hebt verteld.’ Ze liet een stilte vallen om die woorden te laten doordringen en draaide toen haar stoel naar Abby toe. ‘Jij voelt je verraden. Je man is vaak op reis voor zijn werk en dat roept allemaal angsten op, niet in de laatste plaats de angst dat hij je zal bedriegen. Als er dan zoiets gebeurt wordt die angst bevestigd. Maar weet je, hoe het ook precies gegaan is, hij heeft niet doorgezet. Hij heeft er een einde aan gemaakt. Hij heeft jou in vertrouwen genomen. Dit komt neer op een eenvoudige vraag: had je het liever niet willen weten?’

‘Natuurlijk wel,’ antwoordde Abby.

‘Dat lijkt mij ook. Het was pijnlijk om te horen, maar geheimen zijn erger. Geheimen zijn de doodsteek voor een huwelijk.’

‘Maar hij had het moeten melden,’ zei Abby zacht. ‘En het niet alleen aan mij moeten vertellen.’

Donetti perste haar lippen op elkaar, knikte en keek Brendan weer aan. ‘Een hoop spanning, het voordeel van de twijfel... ik snap waarom je op het werk niets hebt gezegd, maar je moet Abby nu iets beloven. Als er nog iets anders met deze vrouw gebeurt, hoe klein ook, dan ga je met de hele kwestie naar je leidinggevenden, wat de gevolgen ook zijn. Het beschermen van je huwelijk is veel belangrijker dan het beschermen van de loopbaan van deze vrouw. De relatie met je echtgenote staat op de eerste plaats, pas daarna komt je werk. Als ze het nog een keer doet zorg je dat ze daar verdwijnt. Begrepen?’

Brendan knikte.

‘Mooi. Nu heb ik een eenvoudige vraag voor jullie allebei. Denken jullie dat jullie over tien jaar nog getrouwd zijn?’

Dat trof Brendan als een mokerslag. Hetzelfde gold voor Abby. Ze werd bleek.

Donetti gaf antwoord voordat een van hen dat kon doen. ‘Ik denk van wel, en ik zal zeggen waarom: jullie zijn hiernaartoe gekomen. Jullie zagen allebei in dat er een probleem was en waren bereid om in actie te komen voordat het uit de hand liep. In relaties die stuklopen gebeurt dat niet. Die stellen laten dingen etteren. Je moet er hard voor werken om een huwelijk goed te houden, en jullie hebben allebei laten zien dat jullie daartoe bereid zijn. Steun elkaar in alles. Vergeet dat niet.’ Ze glimlachte afgemeten. ‘We hebben een plan, en ik heb er alle vertrouwen in dat jullie het zullen uitvoeren. En dat brengt ons bij de laatste hobbel. De seks.’

Brendon wierp Abby een blik toe en zag dat zij hetzelfde deed. ‘In een

huwelijk zonder seks zijn jullie huisgenoten die wettelijk met elkaar verbonden zijn. Niemand houdt van zijn huisgenoot. Seks biedt niet alleen fysieke bevrediging maar brengt mensen ook dichterbij elkaar. Een unieke intimiteit. Goede seks leert je om samen te werken, geweldige seks leert je om één te worden.’

Ze schreef weer iets in haar notitieboekje, maar deze keer deed ze dat onderaan de onderkant van de bladzijde. Toen ze klaar was, scheurde ze een stukje af en gaf het aan Abby.

‘Van deze app heb ik ontdekt dat hij uitermate nuttig kan zijn in een situatie als waarin jullie je bevinden. Zie het maar als ondersteuning van het huwelijk. Hiermee kunnen jullie het werk voortzetten waar we vandaag mee begonnen zijn. Het is een populaire app, dus je zou hem makkelijk moeten kunnen vinden. Lees de beschrijving en probeer hem uit als het jullie wat lijkt. Of doe het niet als het niets voor jullie is, ook prima. Hoe dan ook, jullie moeten weer met elkaar verbonden raken, en ik denk dat dit kan helpen. Gaat dat lukken?’

Abby keek naar het papiertje in haar handen en knikte.

‘Brendan?’

Hij knikte ook.

Donetti glimlachte. ‘Mooi zo. Goed, nog één ding. Huiswerk. Jullie hebben vanavond seks. Jullie moeten je weer herinneren wat jullie leuk aan elkaar vinden. Wees niet bang om nieuwe dingen uit te proberen. Experimenteer.’ Ze gaf een knikje naar het papiertje in Abby’s hand. ‘Probeer de app.’

Er piepte een timer op haar bureau en Brendan realiseerde zich dat het tien voor twaalf was. Op de een of andere manier had ze het klaargespeeld de sessie na exact vijftig minuten af te ronden.

‘Ik zie jullie samen graag volgende week dinsdag weer. Schikt elf uur?’

3

‘Een app, hè? En hoe gaat die er precies voor zorgen dat hij zijn lul niet in andere vrouwen steekt?’ Hannah likte wat zout van de rand van haar glas margarita, nam een slok en leunde tegen het aanrecht. ‘Als Stuckey mij dat had geflikt, zou ik een grote schaar op mijn nachtkastje leggen en hem welterusten wensen. Mannen zijn beesten. Toen we nog dateten vertelde Stuckey me dat hij op zijn dertiende een schaalpje drilpudding heeft ge-neukt. Dat is in zo veel opzichten fout dat ik me afvraag waarom God de moeite heeft genomen mannen opponeerbare duimen te geven. Misschien moeten we lesbisch worden en een B&B in Costa Rica gaan beginnen.’ Ze haalde haar vingers door Abby’s donkere haar. ‘Maar dan zul je wel hier iets aan moeten doen.’

‘Wat is er mis met mijn haar?’

‘O, niets. Je haar is prachtig. Jij bent prachtig. Het is alleen wat gewoontjes. Als we elkaar in Bijbelse zin gaan kennen, zul je een tandje bij moeten zetten.’

Twee jaar geleden werkte Hannah Morland nog als baliemedewerker in het plaatselijke filiaal van United en was ze hard op weg dat de rest van haar leven te blijven doen. Ze had een hekel aan haar werk en aan haar baas en begon daar berichten over te plaatsen op TikTok; van die grappige filmpjes die ze maakte van collega’s en van klanten die binnenkwamen. Tegen de tijd dat iemand haar verlinkte en ze werd ontslagen, had ze bijna een miljoen volgers en verdiende ze met social media per maand meer dan in een jaar bij de bank. Nu had ze bijna vier miljoen volgers en een hele rits sponsoren. Bedrijven stuurden haar van alles, van smoothieblenders tot kleding, in de hoop dat ze er iets over zou zeggen of ze op de achtergrond

zou laten zien. Een week eerder had een plastisch chirurg haar een jaar lang gratis Botox aangeboden, en aan Hannahs voorhoofd te zien had ze het aanbod geaccepteerd.

Ze had het goed voor elkaar.

‘Hé suikerbolletje,’ riep Stuckey vanuit de huiskamer. ‘Breng even een biertje voor me mee wanneer je bent uitgeroddeld, oké?’

Er gleed een geforceerde glimlach over Hannahs gezicht. ‘Komt voor elkaar, binkie!’

Abby keek haar fronsend aan. ‘Suikerbolletje? Binkie?’

‘We doen een spelletje waarbij we elkaar niet bij onze naam mogen noemen. We mogen alleen koosnaampjes gebruiken, en om het spannend te houden mogen we dezelfde naam niet twee keer gebruiken.’

Abby nam een slok van haar margarita. ‘Wat gebeurt er als je verliest?’

‘De verliezer moet de winnaar beffen of pijpen op een tijdstip en een plek van zijn of haar keuze.’

Abby werd rood. ‘Dat kan erger, toch?’

‘Nou, Stuckey is een beetje een freak. De vorige keer dat hij won liet hij het me doen in de drive-through van de McDonald’s. Hij zei dat hij in mijn gezicht wilde klaarkomen voordat we bij het loket de bestelling konden ophalen en dat ik anders moest betalen.’

‘En heb je...’

Hannah draaide haar heup. ‘Ik vertik het om voor McDonald’s te betalen. Ik heb een paar trucjes van de middelbare school uit de kast getrokken en was binnen een minuut klaar. Hij heeft ook een sundae voor me gekocht.’

‘Heel goed.’ Abby klonk met haar glas tegen dat van Hannah en keek haar toen fronsend aan. ‘Moet ik me er zorgen over maken dat je bij de McDonald’s bent geweest?’

‘Veroordeel me niet. Het was onze ondeugende avond.’

In de huiskamer lachte Brendan luid.

Abby had dat geluid in geen weken gehoord. Het beviel haar.

Hannah begon zachter te praten. ‘Was het raar om met een zielenknijper te praten?’

‘Hebben jullie dat nog nooit gedaan?’

‘Zou dat moeten dan?’

‘Ik dacht...’

‘Vind je dat ik er een zootje van maak? Dat ik hulp nodig heb? Professionele hulp? Wauw. Is dat hoe je over me denkt?’

Abby probeerde terug te krabbelen. ‘Nee, natuurlijk niet. Ik wilde niet...’

‘Mijn god, Abby. Ik dacht dat je een vriendin was.’

‘Ik wilde niet suggereren...’

Hannah kneep in Abby’s arm en grijnsde. ‘Ik zit je maar te dollen. Natuurlijk ben ik wel eens bij een psycholoog geweest. Bij meerdere zelfs. Ik heb mijn eigen therapeut gehad. Een relatietherapeut. De bank betaalde er een voor me, ik lag twee keer per week bij hem op de bank. Hij was stouwd en stonk naar ontsmettingsmiddel, maar hij kon goed luisteren. Het is goed om met een professional te praten. Ik ben blij dat jullie het doen. Van mij moet je geen advies aannemen.’ Ze wierp een blik op het papiertje dat Abby haar had laten zien. ‘Een app om het seksleven te verbeteren en dertig dagen niet over je boek te hoeven praten. Zo te horen ging het best goed.’

Abby nam nog een slok. Een grote. ‘Ik heb nog altijd geen woord op papier staan. Ik heb geen idee waar ik over moet schrijven.’

Hannah zuchtte. ‘Dat komt nog wel. Er komt iets bij je op wanneer je het het minst verwacht. Zei je niet dat het zo werkt?’

‘Zo ging het bij het eerste boek, maar het duurt nu al maanden en ik heb nog niks. Ik begin te denken dat ik maar genoeg inspiratie had voor één boek.’

‘Je kunt altijd over mij schrijven.’

‘Ik doe niet aan ordinaire erotiek.’

‘O, shit!’ zei Hannah met een zelfingenomen uitdrukking op haar gezicht. ‘Jij wordt grappig van alcohol. Leuk. Misschien moet je overwegen een drankprobleem te ontwikkelen terwijl je je haar fatsoeneert. Een soort complete make-over van jezelf.’

‘Ik wacht nog steeds op dat biertje, jellybean!’ riep Stuckey.

Even later deed Brendan mee: ‘Abby, kun je er voor mij ook een pakken nu je daar toch bent?’

Abby nam nog een slok en bevochtigde haar lippen. ‘Komt voor de bakker, fondantje!’

4

‘Julia, liefje, wat is er mis met dit beeld?’

Julia stond in de deuropening en leunde tegen de houten deurpost, van achteren verlicht door een lamp die ze in de gang hadden laten branden. Romeo kon alleen haar silhouet zien, haar contouren, maar ze had de gewoonte om strakke kleding te dragen en dat silhouet was de moeite waard. Ze zorgde voor een mooie schaduw, dat was altijd zo geweest. Ze had haar schoenen in de bestelbus laten staan en hij zag dat ze met haar tenen het zachte tapijt kneedde. Julia hield van alles wat zacht was. Toen ze antwoord gaf, kreeg hij gewoon over zijn hele armen kippenvel.

‘Ze heeft de knoop niet goed gedaan.’

Romeo knikte langzaam en liet de volgende woorden langzaam en lijsig van zijn tong rollen. ‘Ze heeft de knoop helemaal niet goed gedaan.’

‘Je zei tegen haar dat het een platte knoop moest zijn maar dit is een slipknoop. Die herken ik van kilometers afstand.’

De slaapkamer was wat gewoontjes. Neutrale kleuren, veel taupe, té veel taupe. Er hingen een paar schilderijen aan de muur, niets bijzonders. Romeo was er vrij zeker van dat hij de prijsstickers van HomeDepot of IKEA zou zien als hij ze omdraaide. Terwijl Julia had besloten vanuit de deuropening toe te kijken, had hij een stoel met de rugleuning tegen het voeteneinde van bed gezet. Hij was er schrijlings op gaan zitten. Hij wilde niets missen.

‘Platte knopen kunnen retelastig zijn om los te maken, maar een slipknoop is een makkie,’ zei Julia. ‘Ik wil niemand beschuldigen, maar volgens mij heeft ze het expres gedaan.’

‘Ik weet niet hoe ik een platte knoop moet maken! Het is een knoop! Wat willen jullie van me?’

De stem van de vrouw haperde een beetje en er klonk een mengeling van angst en urgentie in door.

Daar hield Romeo van.

Het betekende dat ze alert was.

Ze was er helemaal bij met haar hoofd.

Soms haakten ze af en als ze er met hun hoofd niet bij waren was het niet zo leuk, en dat had hij Julia wel beloofd. Hij schraapte zijn keel. ‘Als je niet weet hoe je een platte knoop moet maken, maak dan een knoop die je wel kunt. Zolang hij maar niet makkelijk kan worden losgemaakt is het oké. Ik zou het vreselijk vinden als je ons bedroog, als je het makkelijk voor je mannetje zou maken om zich te bevrijden.’

‘Dat doe ik niet!’

‘Toen we hier kwamen leek je me een eerlijke vrouw. Betrouwbaar. Maar als je zo slordig bent met het touw moeten Julia en ik je rol misschien heroverwegen. Misschien ben je niet zo belangrijk voor ons als we dachten.’

De vrouw schudde haar hoofd, of misschien trilde het alleen maar, dat viel moeilijk te zeggen. Hoe dan ook, ze boog zich weer over haar man heen, maakte het touw los waarmee zijn polsen aan het hoofdeinde vastzaten en deed een nieuwe poging. Deze keer maakte ze een respectabele knoop, een soort kruising tussen een achtknoop en een vissersknoop, en toen ze hem straktrok kromp haar man ineen. Misschien schreeuwde hij het ook wel uit, maar dat was niet uit te maken vanwege de bal die stevig in zijn mond zat.

‘Dat is beter, vind je niet, Julia?’

‘Veel beter.’

Romeo had zelf de taak op zich genomen om de benen en de romp van de man aan het bed vast te binden. Hij kende deze twee mensen nog maar net en was niet van plan iets zo belangrijks aan de vrouw toe te vertrouwen, maar de handen wilde hij haar wel gunnen, om haar het gevoel te geven dat ze iets van controle uitoefende.

De man was al naakt geweest toen hij en Julia binnen waren gekomen. Hij lag languit op het bed en bekeek iets op zijn telefoon, in plaats van naar zijn vrouw te kijken die zich aan de andere kant van de kamer uitkleedde. Romeo had dat een beetje treurig gevonden. Respectloos. Hij was nu vier jaar samen met Julia, en hij werd al gek als hij zich vóórstelde dat ze haar kleren uitdeed. Hij had Byron of Cindy niet gevraagd hoelang ze bij elkaar

waren, maar het antwoord was duidelijk – *te lang* – want je verliest je belangstelling voor een zielsverwant niet, alleen voor een partner die zijn of haar beste tijd gehad heeft. Dit was misschien wel de eerste keer in jaren dat ze zo'n lol met elkaar hadden.

Romeo verplaatste de zware .44 Magnum van zijn linkerhand naar zijn rechter en liet de loop op de rugleuning van zijn stoel rusten. Hij richtte hem losjes op Cindy. 'Neemt Byron normaal gesproken een pil om in de stemming te raken? Want hij heeft er duidelijk weinig zin in.'

Cindy leek even niet te begrijpen wat hij bedoelde en keek toen omlaag naar de penis van haar man. Die was helemaal verschrompeld tot een klein klompje, dat eruitzag alsof het bij haar man naar binnen wilde kruipen om zich daar te verstoppen.

'Hij... gebruikt niets. Niet dat ik weet.'

'Ik denk dat het door ons komt, lieverd,' zei Julia vanuit de deuropening. 'Misschien is die arme man afgeleid doordat wij hier zijn.'

Romeo knikte weer. 'Wat denk jij, Cindy? Kun jij je man weer... enthousiast krijgen?'

Romeo duwde de hamer van de Magnum naar achteren. Het was een klein gebaar, maar het geluid dat het veroorzaakte was genoeg om de boodschap over te brengen. Toen zei hij: 'Waarom doe je je beha en slipje ook niet uit? We zijn hier allemaal vrienden onder elkaar.'

Cindy's ogen schoten van het pistool terug naar hem, en even deed ze niets. Soms gebeurde dat en moesten ze nog wat meer overtuigd worden, maar ze reikte achter haar rug, maakte de sluiting van haar beha los en liet die op de grond vallen. Met het slipje aarzelde ze even en Romeo dacht dat hij misschien zou moeten opstaan om haar te helpen, maar ze stak haar duim onder de beide zijkanten en trok het uit. Haar lichaam kon ermee door. Het was niet het beste wat Romeo ooit had gezien, maar ook niet het slechtste. Ze was een stuk beter in vorm dan de arme Byron.

Romeo zwaaide weer met het pistool. 'Oké, tijd om aan de slag te gaan, Cindy. Maak de kleine Byron maar wakker, hij moet aan het werk.'

Cindy had eerder al gehuild, en nu kwamen de tranen weer. Dat was helemaal niet goed. Niets verpestte de stemming meer dan tranen.

Hij hield het pistool omhoog. 'Zit dit je dwars? Zal ik het wegdoen?' Hij stopte het grote wapen achter zijn rug in de band van zijn spijkerbroek en stak zijn handen in de lucht. 'Kijk eens? Geen wapen.'

'Een beetje masseren, Cindy,' zei Julia poeslief vanuit de deuropening. 'Je weet wat je moet doen.'